Anne Brontë, escriptora

written by María Sol Antolín | 31 d'October de 2026

Quan s'esmenta les **germanes Brontë**, la memòria col·lectiva sol detindre's en el **geni arrabassat d'Emily o en la intel·ligència narrativa de Charlotte.** Anne Brontë queda relegada a una nota al peu, com si la seua veu haguera sigut menor, més feble o menys audaç. Res més lluny de la realitat. **Anne Brontë va ser, probablement, la més radical de les tres, la que es va atrevir a escriure el que no s'havia d'escriure.**

Nascuda el 17 de gener de 1820 en una societat victoriana profundament misògina, Anne Brontë va triar **mirar de front allò que la literatura preferia ocultar:** l'alcoholisme masculí, el matrimoni com a institució opressiva, la violència domèstica, la hipocresia moral i la vulnerabilitat real de les dones. *Agnes Grey* i, sobretot, *La inquilina de Wildfell Hall* no són novel·les menors, sinó textos incòmodes que desmunten el mite de la llar com a espai segur i del marit com a figura protectora.

En La inquilina de *Wildfell Hall* (1848), Anne Brontë construïx a Helen Graham, una dona que fuig d'un matrimoni abusiu per a protegir el seu fill. No hi ha romanticisme en esta fugida: hi ha por, culpa, precarietat i aïllament social. En ple segle XIX, Anne Brönte escriu una història que hui identificaríem sense dificultat com un relat sobre violència de gènere. El seu protagonista no mor, no embogix ni és castigada moralment per desobeir; sobreviu. I això,

per a l'època, va ser imperdonable.

La recepció crítica va ser reveladora. Mentres ***Cimeres borrascoses*** era titllada de salvatge i Jane Eyre de poc decorosa, la novel·la d'Anne va ser considerada perillosa. Charlotte Brontë, després de la mort d'Anne, va arribar a desautoritzar-la públicament, qualificant la seua obra d'excessivament realista i mancada d'imaginació. **El que en realitat molestava no era la falta de talent, sinó l'excés de veritat.**

Anne Brontë no va escriure per a agradar. Va escriure per a denunciar. La seua idea d'igualtat s'expressa en la defensa de l'autonomia moral de les dones, en la crítica a la doble moral sexual i en la convicció que el sofriment femení no és un destí natural, sinó una conseqüència d'estructures injustes. **Va morir jove, als 29 anys, i el seu llegat va quedar eclipsat durant dècades. Recuperar hui a Anne Brontë és un gest de justícia. Llegir-la és reconéixer que les dones han sabut nomenar la violència molt abans que existiren els marcs teòrics per a explicar-la.** És acceptar que la literatura també pot ser un espai de resistència.

Este article va ser publicat el 24 de gener de 2026 en DF Diario Feminista

Imatge: Anne Brontë/7/Wikimedia